

JAUNAIS CEĻS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĀJ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

SESTDIEN,
1988. G. 27. FEBRUĀRIS
№ 9 (44)

Cena 2 kap.

PADOMJU ARMIJAI — 70 GADI

Visā mūsu zemē allaž plaši atzīmē Padomju Armijas un Jūras Kara Flotes gadadienu, izveidojusies tradīcija, ka 23. februārī tiek sveikti visi vīriši — bijušie, esošie un nākamie karavīri. Mūsu valsts armijas gadskārtējā jubileja sevišķi sirsnīgi tika svinēta šogad — tās pastāvēšanas 70. gadskārtā. Septiņus gadu desmitus V. I. Ļeņina izveidotā strādnieku un zemnieku Sarkanā Armija droši sargājusi mieru, mūsu zemes neatkarību. Nācies izcīnīt smagas kaujas, bet nekad nav ļāvusies būt uzvarētai.

Par mūsu armijas dzimšanas laiku uzskata pirmās uzvaras Rietumu frontē pie Narvas un cīņus 1918. gada sākumā. Tā paša gada augustā jaunā Padomju republika bija ieņauta blīvā uguns loka no visām pusēm: Rietumu un Ukrainas frontēs cīnījās pret vācu un austriešu interventiem, Dienvidu frontē — pret Krasnova baltkazakiem, Deņikina brīvprātīgajiem karavīriem, bet Vidusāzijā — pret vācu un turku interventiem, Austrumu frontē — pret čehu dumpīgā korpasa, baltgvardu un baltkazaku ordām, bet Ziemeļu frontē vajadzēja atvairīt angļu un amerikāņu interventu un baltgvardu apvienotus spēkus. Šādā situācijā strādnieku un zemnieku Sarkanās Armijas komandieri neapjuka, sarkanarmiešiem pietika drosmes un gribas uzvarēt. Vēl jāatceras, ka valsti valdīja haoss un bads.

Jaunās Padomju republikas valdība, personiski pats V. I. Ļeņins bieži gan tieši, gan caur presi griezās pie tautas un tās armijas uzmunā un izskaidrojo, mudinot nosargāt revolūcijas iekārojumus.

Pie Sarkanās Armijas sūpuļa stāvēja arī latvieši — uz Petrogradu devās 6. Tukuma latviešu strēlnieku pulks, 1917. gada novembra nogalē (pēc jaunā stila — decembra sākumā) ieradās izlases rota, ko komandēja podporučiks Jānis Pētersons, un stājās Smolnija sardzē. Februāra sākumā latviešu strēlnieki cīnījās pret vāciešiem arī savā dzimtenē.

Karavīri vienmēr ierindā

Viņi visi bijuši Padomju Armijas rindās, dienējuši katrs savā karaspēka daļā un dažādos gados. Viņi pavisam nesen novilkusi karavīru šinelus, citiem dienesta gadi jau krietni vien atālinājušies. Taču, kā dziesmā dzied, karavīrs vienmēr ir karavīrs. Arī tie, kuri pirms daudziem gadiem atvadījušies no

pulka biedriem, vēl saglabājuši karavīru stāju, disciplinētību. Viņus pamatoti uzskata par labākajiem siera rūpnīcas šoferu kolektīvā. Strādā ar piena pārveidojamajām cisternām.

ATTĒLĀ: brigadieris J. Ziemeļis un V. Aljks, šoferi I. Dorofejevs, J. Zaikovskis, P. Trubiņš un J. Kiv-

lenieks (no kreisās uz labo) pēc tikko atvestā un pārstrādei nodotā piena. Viņu darba diena sākusies agrā rīta stundā. Kā katru dienu. Labi vai slikti ceļi, bet piena autocisternu šoferiem noteiktā laikā jābūt savā maršrutā un laikā jāatgriežas ar kravu.

AGROFIRMA PSRS TSSI

Aizvakar Maskavā, Padomju Savienības Tautas saimniecības sasniegumu izstādē atklāta mūsu agrofirmas ekspozīcija paviljonā «Agro rūpnieciskā kompleksa ekonomika un organizācija». Tā ir iekļauta

jubilejas pasākumā un veltīta tēmai «Ļeņinskais kooperatīvais plāns darbībā». Pirmdien tiek sarīkota pre-

ses konference, kurā piedalās agrofirmas ģenerāldirektors Romualds Kavinskis.

Izstāde iepazīstina ar visu mūsu agrofirmas strukturālo apakšvienību darbu, ar to izaugsmi, parāda ražošanu paraugus — sieru, sviestu, desas, konfektes un citus pārtikas produktus, tāpat arī linu fabrikas ražojumus.

Ipašu interesi izraisa stendi, kas stāsta par kolhoza «Krasnij Ok-

tjabrj», kurš ne tikai devis nosaukumu agrofirmai, bet ir arī tās bāzes saimniecība, zinātniski pamatoto saimniecības sistēmu, kas jebkuros laika apstākļos garantē augstu darba efektivitāti laukopībā un lopkopībā (plašāk par šo sistēmu saimniecības vadošie speciālisti pastāstīja mūsu laikraksta iepriekšējā numurā).

Tik augsts gods — būt par mūsu zemes galvenās izstādes dalībnieci, agrofirmai parādīts pirmo reizi — pārstāvēt jaunus formējumus, kaut gan ar Darba Sarkanā Karoga ordeni apbalvotais kolhozs izstādes apmeklētājiem nešķitīs svešs — tas jau bijis te pārstāvēts. Mūsu sektora ekspozīcija aizņem 11 kvadrātmetru.

Izbraucot uz Maskavu, lai piedalītos preses konferencē, agrofirmas ģenerāldirektors R. Kavinskis pastāstīja:

— Interese par mūsu saimniecību un firmu kopumā ir liela — to apliecina kaut vai pagājušais gads, kad pie mums pēc pieredzes bija ieradušies daudzi pārstāvji no malu malām — Orenburgas apgabala, brālīgajām kaimiņu republikām un Kirgīzijas PSR, citurienes — tātad sagaidāms, ka būs jānokļūst jautājumu krustugunīs. Pateicoties kā kolhoza, tā arī siera rūpnīcas, linu un cietes fabriku strādnieku kolektīviem, sasniegti tādi viņu pašreizējā darbā rezultāti, ka par tiem nebūs kauns stāstīt. Mēs varam būt lepnī, ka par mums interesējas, ka no mūsu pašreizējās darbības var mācīties citi. Ceru, ka arī turpmāk kolektīvi apzināsies savu lomu un uzdevumus, ka ar ikdienas rūpēm rūpniecības un kolektīvajā saimniecībā vēl stiprāku darīs agrofirmu.

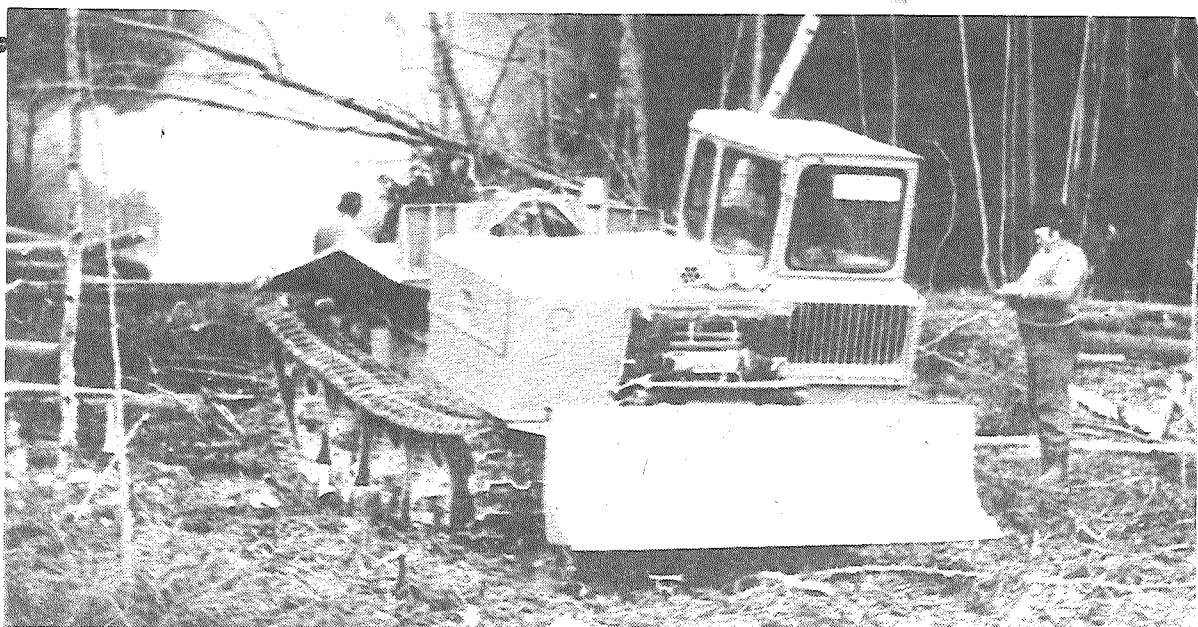
Paredzams, ka šogad mūsu agrofirmas kolektīvam būs iespēja piedalīties arī republikas Tautas saimniecības sasniegumu izstādē Rīgā.

Apspriesti aktuāli jautājumi

Kārtējā agrofirmas partijas organizācijas sapulcē izskatīts tautas kontroles orgānu darbs, komunistu avangarda lomas pastiprināšana pārkarotā un demokratizācijas apstākļos, pārējot uz darbu pēc pilnīga saimnieciskā aprēķina, un kādu ieguldījumu dod, sagaidot partijas Vissavienības XIX konferenci. Debates komunisti norādīja uz konkrētiem trūkumiem, kas nereti vērojami atsevišķu ražošanas apakšvienību darbā, tajā skaitā tika izvirzīti uzdevumi par lopbarības kārtīgu pārveidošanu no glabātuvām uz fermām uzlabošanu, par cīņās pret neattaisnotajiem darba kavējumiem pastiprināšanu, par nepieciešamību izdarīt dažus tehniskus pārkarotumus lopkopības lielfermā «Progress», kur izmīnītās augstāzīgas melnraibo govju ganāmpulks.

Nolemts tuvākajā laikā sarīkot cehu partijas pirmorganizāciju kaujinieciskuma skati.

JURIS KAUŠA

Ziemas rūpes — vasarai

Vasaras vajadzībām tagad strādā mehanizētais lietkoknes sagatavotāju posms, kurā par vecāko ir treilēšanas traktora vadītājs Juris Šmuksts. Vīriem dots uzdevums izzāģēt 550 kubikmetrus balķu, viņi sagatavojuši jau vairāk par diviem ar pusi simtiem kubikmetru, vienlaicīgi arī divus simtus kubikmetru malkas, kas atbilst plānotajam daudzumam. Plānu lietkoknes sagādē apņēmušies pieveikt pavasara pirmajā mēnesī martā,

kad mežos varēs strādāt vēl ar pilnu sparū. Šie balķi tiks sazāģēti dēļos, pa vasaru izžūs un varēs apmierināt celtnieku vajadzības. Mežu izstrādes cismās veiksmīgi strādā Valērijs Pastars, Lufērijs Stepanovs, Genādijs Gusevs, Vladimirs Baranovskis un citi.

Attēlā: šoziem pirmo reizi mežnieku rīcībā ir jauns koku treilēšanas traktors.

Gaidam lasītāju domas

Ikdienas dzīvē katram cilvēkam rodas daudz un dažādu jautājumu, kuri neatliekami noskaidrojami, gadās dažnedažādas vajadzības apmeklēt vienu vai otru rajona iestādi un nereti ir neskaidrības, kura tad īsti ir tā vajadzīgā. Droši vien biežāk mums ir jāsaskaras ar orgāniem, kuri gādā par drošību visās dzīves jomās, stāv likuma sardzē. Mēs vēlamies zināt, kādas ir to funkcijas, darbības sfēra, iespējas, kā sadalīti pienākumi starp atsevišķām instancēm, kas katras kompetencē, vēl daudz ko citu. Visiem šiem jautājumiem veltīta vienotā politdiena, kas agrofirmas kultūras namā notiks 15. martā. Pie mums ierodas rajona izpildkomitejas iekšlietu nodaļas vadītāji, nodaļu un dienestu priekšnieki. Bet, kā zināms, lai saruna izvērstos lietīši jāun plaša, tai jā-sagatavojas jau laikus. Ir taču tādi jautājumi, uz kuriem bez iepriek-

šējas likumu izpētes nav iespējams atbildēt.

Satikties ar milicijas, tiesas, prokuratūras, ugunsdrošības, autoinspekcijas un citiem darbiniekiem gatavosimies jau tagad. Viņi iedibinājuši tādu kārtību, ka kopš 1986. gada rīko tikšanās ar rajona uzņēmumu, organizāciju un iestāžu, kā arī lauku saimniecību laudīm un cenšas panākt, lai tās būtu iespējami noderīgākas abām pusēm. Tāpēc tiek gaidīti iedzīvotāju priekšlikumi, ierosinājumi.

Vārdu sakot, cik aktīvi mēs būsīm gaidāmajā vienotajā politdienā, tik tā dos lielu labumu. Aicinām visus lasītājus savus jautājumus un ierosinājumus iesniegt laikraksta «Jaunais Ceļš» redakcijai, agrofirmas partijas, arodbiedrības un komjaunatnes komitejām, vai arī tieši rajona izpildkomitejas iekšlietu nodaļā, lai varētu zināt, kas tad vairāk interesē mūsu agrofirmas laudis un uz ko ciemiņiem būs jāorientējas, gatavojoties tikties 15. martā.

Redakcija ar prieku gaida arī plašākus jautājumus un priekšlikumu izklāstus, ko varētu publicēt. Vienotās politdienas norisi atspoguļosim laikrakstā.

MANS VIEDOKLIS

Vairāk enerģijas, jaunrades

Viens no svarīgākajiem notikumiem padomju skolas dzīvē ir nupat PSKP Centrālās Komitejas 18. februāra Plēnumā pieņemtais lēmums par vidējās un augstākās izglītības pārkārtošanas gaitu un partijas uzdevumiem tās realizēšanā. Skolu reformas pamatprincipus PSKP CK akceptēja 1985. gada aprīļa Plēnumā, šajos gados mums, skolu kolektīviem neizdevās sasniegt lielus un nozīmīgus pavērsienus. Arī situācija ir mainījusies — izvērās vispārēja pārkārtošanās, sabiedrības atiecību padziļināta demokratizēšanās. To visu pirms turpat trim gadiem vēl nevarēja paredzēt visā pilnībā.

Jaunais PSKP CK lēmums izvērta daudz konkrētāku un atbilstošāku programmu. Pēc manām domām, dažos vārdos to varētu raksturot tādejādi, ka no pedagoga kolektīviem tiek prasīts vairāk enerģijas un jaunrades, vairāk atbildības pret jaunās paaudzes nākotni. Vecāko gadu skolotāji mums, jaunie, nereti atgādina, ka viņu jaunības laikā skolai bijusi lielāka autoritāte, skolotājs bijis pirmā persona savā mikrorajonā, bet ar vispārējo piespiešanu mācīties, pedagoga loma devalvējusies. Ko mēs tur varējām iebilst. Tik daudz visu sādu sabiedrisko pienākumu, tik

plašas mācību programmas, ka visam atliek maz laika.

Būt par skolotāju ir daudz sarežģītāk, nekā strādāt citā specialitātē. Vidusskolā taču sākas visi — agronomi un inženieri, zinātnieki un rakstnieki, mākslinieki un izgudrotāji, strādnieki un lauku kopēji. Skolotājam ar savu vērtīgo aci tas jāpamāna laikus un jaunie cilvēkiem jānodrošina pirmās ievirzes. Jā, arī tā sauktais «vienkāršais darba darītājs» mums jāpamāna un viņa jāiesēj tā ticības sēkla, kas drošāk palīdzēs nostāties uz izvēlēta ceļa. Kaut gan šodien šis jēdziens ir jau novecojis — šoferis, atslēdznieks, elektrīkis, celtnieks — taču visi saistīti ar tehniku, kura patstāvīgi uzlabojas un pilnīgojas, visur vajadzīgi kadri ar augstu profesionālās sagatavotības un vispārējās izglītības līmeni.

Lasot jaunā lēmumu, īpaši piesaistīja mūsu uzmanību rindas par to, ka jāattīsta spēja patstāvīgi spriest, apzināti apgūt zinātniskos secinājumus, kas atspoguļo dzīves dialektiku. Skola aicināta ar visu savu esamību kultivēt darba tikumu, celt savu prestižu un audzinošo lomu. Lūk, kur vajadzīga mūsu enerģija un jaunrade.

RITA STARIČENOKA,
Riebiņu vidusskolas skolotāja.

NO REDAKCIJAS PASTA

Ierostmju spārnoti

Tautas gudrība saka: zaglis vēl ko atstāj, bet uguns paņem visu. Tāpēc jābūt pret to ļoti modriem, ja iācīnās ar visiem spēkiem. Izveidoji īpaši dienesti, kuriem tiek velīti daudz uzmanības, kuri bauda dažādus morālos un materiālos pamudinājumus. Tas attiecas arī uz sabiedrisko aktīvu — brīvprātīgajām ugunsdzēsēju biedrībām, vienībām, citiem formējumiem. Viens no pamudinājumiem, kurš bija spēkā daudzus gadus, papildus atvaļinājumi par aktīvu darbību brīvprātīgajās ugunsdzēsēju vienībās. Aizvadītā gada 27. martā PSRS Ministru Padome pieņēma lēmumu, ka tas nav lietderīgi, ka ar to vien nav iespējams celt brīvprātīgu ugunsdzēsēju aktivitāti.

Jāsaka, papildus atvaļinājumu piešķiršana nereti izraisīja arī konfliktus starp administrāciju un tiem, kuri vēlējas izmantot šādus atvaļinājumus. Tā tas atgadījās mūsu lina fabrikā — konfliktu situācija radās starp bijušo direktoru O. Batramenko un BUV priekšnieku T. Kitajevu. Direktors palika pie sava un atvaļinājumu nepiešķīra, bet T. Kitajevs uz to noreagēja tādejādi, ka atteicās no vienības priekšnieka amata.

Neizmirsīsim, ka darbs ugunsdrošības dienestā ir brīvprātības

lieta. BUV tolaik strādāja labi, daudzi no tās locekļiem — M. Vilcāne, A. Romanova, A. Lukjanova, M. Maksimova un citi izmantoja tiesības uz šo atvaļinājumu. Tajos gados vienībā bija 19 kaujinieki. Manuprāt, ja jau viņi strādāja un nodrošināja, ka tika saglabāta produkcija, tad arī priekšnieks bija pelnījis atvaļinājumu.

Šī gada februārī uzņēmumā notikusi ugunszaķardzības sistēmas pārkārtošana. Te tāpat uz brīvprātības principiem izveidota BUV, par tās priekšnieku tika izraudzīts J. Šindarevs, kuram ir liela pieredze šajā darbā. Vienības darba plāns apstiprināts uzņēmuma administrācijā, katrai maiņai izstrādāti ugunsdzēsēju komandu kaujas pienākumi. Tas liecina, ka darbs veiksies. Bet kā ar pamudinājumiem?

Pēc jaunajiem noteikumiem, aktīvākajiem BUV locekļiem izsaka pateicības, pasniedz Goda rakstus, ieraksta Goda grāmatās, izsniedz dāvanas vai prēmijas, viņiem ir tiesības ārpus kārtas saņemt dzīvokļus, pēc atvieglotiem noteikumiem saņemt ceļazīmes uz sanatorijām un atpūtas namiem. Tas nav maz un tādejā arī strādāsīm pa jaunam.

V. SAVEJEVS,
lina fabrikas ugunsdrošības profilakses vecākais instruktors.

Nesen mūsu saimniecības abu ražošanas iecirkņu kolektīvi atskatījās uz paveikto aizvadītajā gadā, sprieda, kas bijis par pamatu veiksmēm, asi kritizēja trūkumus un tos no sava vidus, kuri neatfaisnojošu iemeslu dēļ nav vīzojuši izpildīt darbā iziešanas dienu minimumu. Un katru reizi, kad šādos gadījumos jāsniedz pārskats kolektīvam, iedomājos: kādi gan konkrētie faktori sekmēja uzdevumu izpildi? Kopīgais pamats mums skaidri zināms — ilggadēja cilvēku pieredze, iedibinājusies kārtība, sasniegtais daudzajos darba gados, sava, praksē pārbaudīta darba organizācijas sistēma u. c. Daudz tādu faktoru, par kuriem esam parūpējušies laikus. Bet konkrēti aizvadītajā vai iepriekšējā gadā? Un vai šiem panākumiem ir likumsakarības pazīmes?

Diendienā tiekoties ar saviem cilvēkiem un vērojot viņus darbā, rodas pārlicība, ka pirmajā vietā jāizvirza kolektīva galvenais spēks — apzinīga attieksme pret pienākumu un uzdevumiem. Pērnajā gadā mūs justies atraisītāk mudināja arī tas, ka bija notikusi reorganizācija — likvidētas laukkoptības brigādes, kas mūsdienīgajā izvērsta lielažošanā bija kļuvušas par traucējošu faktoru. Pārlicinājāmies, ka šādai sistēmai ir lielākas priekšrocības.

Ja ikviens no mūsu iecirkņa godprātīgi izturētos pret saviem pienākumiem, justos par tīsu saimnieku uz zemes, kur dzīvo, būtu sasnieguši arī vairāk. Vasīlijam Solovjovam un Jānim Mazjānim uzticēta kartupeļu audzēšana, kopš viņi uzņēmušies šo darbu, ražas ir krietni pieaugušas. Arī no tā mums ir lielāki iekūlumi no graudaugu sējumu hektāra, ka ļoti kvalitatīvi veic sēju Izidors Vibornais, kurš aizvadītajā pavasarī strādāja ar importa sējmašīnu, Platons Leonovs, Zotiks Balalajevs un citi, kuri vienmērīgi un gludi, bez pārvadzēm, nosēj jebkuru lauku.

Lopbarības sagādē ar agregātiem E-280 strādāja Aivars Pokšāns, Jānis Pastars, Georgijs Sobolevs, masu pārvadāja Viktors Mazjānis, Anatolijs Bulovs, Nikolajs Jegorovs — glabātavas pildījās acu priekšā, krājumi auga augumā. Un ne tikai daudzums tādejādi tika nodrošināts, bet arī kvalitāte, jo labs ir tas darbs, kas padarīts savlaicīgi.

Aizvadītā gada grūtajos ražas novākšanas apstākļos cerības godam attaisnoja arī tie mūsu mehanizatori, kuri strādāja ar graudu kombinājiem.

Katru iepriecina tas, ka pieredzējušajiem «bukiem» aug stīpra un centīga jaunā maiņa. Par tādu izradījās jaunie mehanizatori Aleksandrs Piskunovs, Genādijs Birjukovs un Genādijs Tolstopjatovs, kuri iemainās darbā ar traktoru ieguva Riebiņu vidusskolā. Paldies skolai par tādiem puisiem! Bet, diemžēl, ko viņi un citi, no kuriem gaidām, ka reiz stāsies tagadējo galveno strādātāju vietā, var mācīties, ja redz, ka līdzās labajam, līdzās pašreizējai, centībai sveika un vesela dzīvo nevīzība, nolaidība,

KOLEKTĪVA SPEKS

lauku mehanizatoru vārda tieša mīdīšana dubļos? Piemēram, no tādiem mehanizatoriem, kā divi Ivani — Zinovjevs un Jegorovs, kuriem par dzeršanu nācās šķirties no vadītāja tiesībām un meklēt «vieglāku» darbu. Dzeršana pie laba gala nenovēda arī traktoristu Pjotru Rakitinu.

Jaunajiem neko labu nedod arī tas, ka zemā līmenī ir darba kultūra. Vēl pārāk bieži vajadzīgs, lai mehanizatoriem pakal staigātu aukles vai kādi muižu lauku vagari, kuri norādītu, kas kā darāms. Ja piekabes inventārs nav savs personīgais, tad to var atstāt, kur pagadās, un kādam citam jārupējas, lai visu savāktu. Staņislavs Rubens kultivatoru atstāja uz lauka Saunā, tāpat uz lauka aizmīra diskus Aleksandrs Kirilovs. Ir tādi cilvēki, kas ik uz soļa ko «pazaudē», piemēram, pat transportējot uz jaunu vietu kartupeļu škirotāju, Opūgos atstāja bortu. Par traktoru piekabju bortiem jāaska tas, ka mums kļuvuši par ļoti viegli zaudējamām mantām. Tāpat tiek aizmīrstas rezerves daļas vietās, kur remontētas mašīnas, novērsti lūzumi. Vai kāds brīnūms, ka lauki tiek piesārņoti ar dažādiem metāla priekšmetiem. Jau tā daba nav paskopojusies un

mūs apveltījusi ar akmeņu pārbaģātību, kuri lauz un bojā tehnikas darba orgānus, bet arī neapzintie izmētājāji ir uz vienu roku: to pielūzno tīrumus.

Agrāk, pirmstehnikas laikmetā, katrs zemkopējs ar līkumu apģāja apsētu lauku, lai neatstātu pēdas, tikai ārkārtīgi retos gadījumos, kad citas izejas nebija, pāri kādam stūrim iemina taciņu. Tā bija nieka skramba, salīdzinot ar lielceļiem, ko tagad izveido neapzintīgi traktoristi. Lūk, divas dažādas attiecības. Novācot lauku Pudnickos, A. Pokšāns prata iztikt, ka blakus laukam nenodarīja ne mazāko ļaunumu, bet tie, kuri strādāja Ķesteros, paralēli ceļam pa āboliņa lauku iebrauca vairākus metrus platu melnu sliedi, kur pat zāle nespēj augt.

Vēl varu pieminēt to, ka slinkuma lāpītāju netrūkst arī starp laukkopējiem, kuru mūžs paiet ieganstu meklēšanā, lai attaisnotu izvairīšanos no darba, vai arī sadraudzībā ar alkoholu. Tomēr lielum lielais vairums iecirkņa cilvēku ir apzinīgi, rāda patiesas atdarināšanas cienīgu paraugu jaunatnei. Un viņi ir mūsu spēki.

Voldemārs ADAMOVIČS,
I ražošanas iecirkņa priekšnieks

Intrigējošs jautājums: kas ir kas? Ceļa rādītāji ar trim burtiem redzami pie katras pilsētas, bet tie ir krievu valodā: GAS, norāda virzienus uz kravas automobiļu staciju. Mūsu rajona centrā atrodas Rēzeknes un Daugavpils ielu sakumā, pa kurām brauc kravas transports. Ja turpina ceļu norādītājā virzienā, tad nonāk pie siera rūpnīcas, kur šāds atkārtots rādītājs pavērsts tieši uz administratīvo korpusu. Tur pie durvīm ir uzraksts, kas vērta par kravas automobiļu stacijas esamību. Esam pie mērķa.

Kas ir KAS?

Nav pārāk ilgi, kopš stacijai telpas devusi siera rūpnīca. Gādājot labu kaimiņu satikšanu un neaizmirstot, kā paspārnē dzīvo, KAS vissiltākās attiecības uztur tieši ar siera rūpnīcu, kura ir pastāvīgais klients. Stāsta, arī šoferi, kas tie iegriežas, labi atsaucoties par uzņēmumu, kur arī tiekot izkrautas atvestas kravas, laipni apkalpojot. Par to mums prieks.

KAS ir plašs sazarots tīkls, tās pakalpojumus izmanto ne tikai pilsētu organizācijas, bet nereti arī rajona saimniecības. Ja kādam vajadzīgs transports — prasa, vai nevar izlīdzēt, ja kāds brauc tukšā — vai nav vedams kas. Stacija par visu lietas kursā, katrs šoferis, kas ieradies mūsu pilsētā, dodas uz šejieni, lai saņemtu atzīmi par ierašanos, arī kravu, ko aizgādāt

pa ceļam, lai nav jābrauc tukšā — tā var nopelnīt. Iegūst arī tie, kuriem jāizsūta vai jāsaņem kravas. Tādi sakari valda starp visām pilsētām, ar plaša KAS tīkla izveidošanu valsts gūst lielu ekonomisko efektu.

Preiju KAS aizvadītajā gadā pēc pieredzes aizgādājusi vairāk par 23 tūkstošiem tonnu dažādu kravu, ievērojami pārsniedzot plānu. Pastāvīgie tās klienti bez siera rūpnīcas ir Līvānu stikla fabrika. Pēc palīdzības griežas arī citi — nepilnāto pārvadājumu apjoms pārsniedz 12 tūkstošus tonnu.

Stācijas kolektīvs gatavs pakal-

pot vēl daudz vairāk, šim nolūkam no klientiem vēlas divas lietas: lai biežāk zvana un interesējas par iespējām, piedāvā savus pakalpojumus, un lai par visu to informē divas diennaktis iepriekš un negaidot neatsakās, kā to šad tad izdara rajona kooperatori vai citas organizācijas.

Kolektīvs domā par nākotni, par savu pakalpojumu paplašināšanu. Tajā skaitā tiek paredzēts izpildīt arī individuālos — atsevišķu pilsoņu pasūtījumus. Tāpat organizēt vieglā transporta kustību, kas sevišķu nozīmi iegūst tagad pēc lēmumiem par vieglo automašīnu skaita samazināšanu uzņēmumos, iestādēs, organizācijās. Piemēram, uz Rīgu ar vienu vai diviem paszīeriem dodas vairākas automašīnas, bet varētu tikpat labi aizbraukt visi ar vienu — arī no tā ekonomiskais efekts nebūs mazais. Ietaupītas rezerves daļas un līdzekļi transporta amortizācijai, degviela, šoferu darba alga, mazāk būs noslogoti ceļi.

Tātad, tur, kurp norāda zilā bultā ceļa malā ar baltiem burtiem GAS (cerēsim, ka parādīsies arī latvisks uzraksts), tiek domāts, lai par velti nedzenātu transporta līdzekļus, lai nebraukātu tukšā. Mūsu valstī visam jābūt sistematizētam, pārdomātam un efektīvi organizētam, tad būs kārtība un būs arī izdevīgums. Citiem vārdiem — saimnieciskums, pēc kura tiecamies un kas ir nepieciešams.

ATTĒLĀ: KAS darbinieki — rajona centrālā dispečerdiennakts un stācijas priekšnieks Genādijs Karmazovs, tehniķe Irina Prokofjeva, inženiere Tatjana Vereikina un vecākais inženieris Pjotrs Jegorovs.

R. KAVINSKIS

5. turpinājums

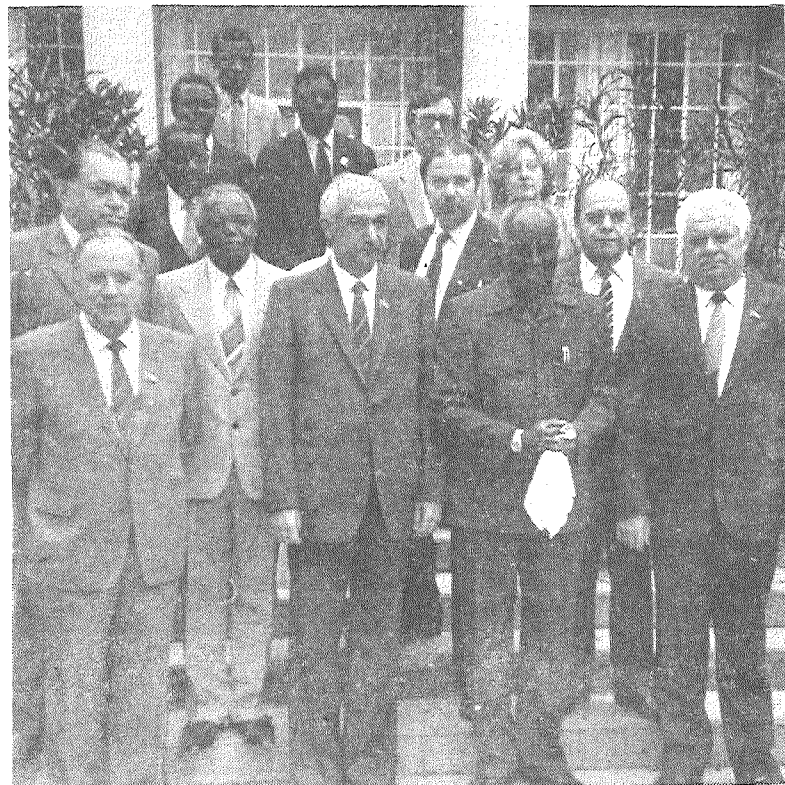
Zambijas republikas Nacionālās asamblejas spikeris Robinsons Mvaake Nabuljato dzimis 1917. gada oktobrī, tātad šogad svinēs savu 71. gadu jubileju, netālu no Namvalas pilsētas. Beidzis skolotāju sagatavošanas koledžu, vairāk par desmit gadiem strādājis par skolotāju dažādās āfrikāņu skolās, bet 1948. gadā iesaistījies politikā. Viņu ievēlēja par Ziemeļu Rodēzijas Āfrikāņu nacionālā kongresa partijas ģenerālo sekretāru, kura iestāšanās par neatkarības piešķiršanu Zambijai. Kopš 1960. gada ir tagadējās partijas biedrs.

Kad Zambija ieguva neatkarību, R. Nabuljato ievēlēja par Nacionālās asamblejas locekli, bet no 1969. gada janvāra ir tās spikeris. Ko nozīmē šis amats? Spikeris ir parlamenta apakškomisiju priekšsēdētājs, izpilda vairākas administratīvas funkcijas, asambleju pārstāv oficiālās ceremonijās. Šo savu uzdevumu viņš pildīja arī tikšanās reizēs ar mūsu delegāciju. Mums bija izdevība iepazīt cienjamo sirmgalvi.

Savā zemē R. Nabuljato iemantojis lielu autoritāti, kaut arī pēdējos gados īpaši aktīvs politiskajā laukā nav. Viņš atbalsta idejas par starpparlamentu sakaru paplašināšanu ar kapitālistiskajām un sociālistiskajām valstīm. Vairāku delegāciju sastāvā, gan arī kā to vadītājs, bijis ārzemēs, divas reizes arī mūsu zemē — 1977. un 1984. gados kā Zambijas Nacionālās asamblejas delegācijas vadītājs.

Brīvā laikā nodarbojas ar lietām savos personīgajos uzņēmumos un fermā.

Ar prezidentu Kennetu D. Kaundu tikāmies divas reizes. Pirmā pieņemšana bija oficiāla, noritēja saskaņā ar rituālu, bet otra — mums par godu rīkotas pusdienas, kas noritē-

ja vajširdīgā atmosfērā. Šķiroties no fotografējamiem, attēlā Kennets Devids Kaunda ir ar baltu laktiņu rokās.

Viņam šogad aprīlī aprit 64 gadi, dzimis Zambijas Ziemeļu provinces Činsalas rajonā presviteriāņu baznīcas garīdznieka ģimenē, kura iecēļojusi no Malāvijas. Mācījies misionieru skolā un vidējā mācību iestādē. Ar to tad arī beidzis savas skolu gaitas. Taču tas viņam nav traucējis droši soļot pa dzīves ceļu, tagad ir viens no vecākajiem un arī ievērojamākajiem politikajiem

darbiniekiem Āfrikas kontinentā, aktīvs kustības par kontinenta atbrīvošanas dalībnieks, tagadējais Āfrikāņu vienības organizācijas priekšsēdētājs, Āfrikas dienvidu valstu «piefrontes» grupas priekšsēdētājs.

Kādā no iepriekšējiem turpinājumiem pieminēju, ka K. Kaunda izstrādājis «humānisma» koncepciju, kas ir Zambijas oficiālā doktrīna. Kas tā tāda? Radusies stiprā protestantu dogmu ietekmē, uzņēmusi sevī arī daudzas no «āfrikāņu sociālisma», britu leiborisma un Rietumeiropas sociāldemokrātijas teo-

rijām, kuras uzdevums ir censties rast atbildi uz jautājumiem par valsts attīstības ceļiem, atrast kompromisu starp sociālismu un kapitālismu, kur sociālisms ir pakāpiens kustībā uz Zambijas sabiedrības ideālu — «humānisma un taisnīguma sabiedrību». Šī teorija vairāk idealizē āfrikāņu sabiedrību pirms koloniālā jūga, nekā atspoguļo tās tagadnes realitāti, galvenais mērķis — nomāskēt attīstību pa kapitālistisko ceļu, nacionālās buržuāzijas nostiprināšanos.

Ar politiku K. Kaunda nodarbojas kopš 1950. gada. Dabas dotā apdāvinātība, milzīgais gribasspēks un personiskā pievilcība ļāva strauji izvirzīties Āfrikas politisko darbinieku vidū pirms neatkarības iegūšanas. Vairākas reizes ticis arestēts. Šogad paredzētas jaunās prezidenta vēlēšanas, viņš pārliecināts, ka tiks ievēlēts sesto reizi. Tādu pārliecību dod fakts, ka, lai arī partijas un valdības līnijās periodiski tiek kritizētas, taču tagadējā prezidenta autoritāte ir pietiekami stipra gan starp vadošajiem darbiniekiem, tā arī tautā. To nodrošina arī viņa prasme manevrēt, atrast kompromisa situācijas un izvairīties no nopietniem iekšējiem konfliktiem. Viņš cenšas nodrošināt līdzsvara stāvokli starp atsevišķām etniskām grupām, nepieļauj kādas no tām pārkāpumu. Partijas CK, valdības un valsts iestāžu aparātos periodiski izdara sastāva pārvietošanu.

Ar mūsu valsti K. Kaunda cenšas uzturēt labas un mērķtiecīgas attiecības, konstruktīvi izturas pret PSRS pozīcijām starptautiskajos jautājumos. Sarunās arī bija pietiekami aiķlāts, ieklausījās mūsu spriedumos par notikumiem pasaules arēnā. Domājams, ka Zambijas vadītājs saprot, ka politisko attiecību ar Padomju Savienību augstais līmenis, viņa personiskie kontakti ar mūsu zemes valdības pārstāvjiem vairo viņa kā progresīva politiska darbinieka autoritāti.

Radās iespaids, ka prezidents ir analītiska prāta cilvēks, apveltīts ar labu atmiņu, enerģisks. Tajā pašā laikā arī ļoti emocionāls, daudz lasa, pats raksta dzeju, mīl mūziku, spēlē pianīno un ģitāru, aizraujas ar futbolu, golfu un medībām. Personiskajā dzīvē pieticīgs, reliģiozs, nelieto grādīgus dzērienus un stipru tēju vai kafiju, nesmēķē. Astoņu bērnu tēvs.

Turpinājums sekos.

Atdzimst parka dīķi

Dīķu un kanālu sistēma Riebiņu parkā veido eksotisku ainavu, taču tā ir kā biju pazudusi daudzajos gadu desmitos, kad parks bija atstāts paša ziņā. Koku grupas uz salām ieauga pamežā, pazaudēja īpatnējo skaistumu, laucītes aizauga ar bikšņiem. Tas pats notika arī ar pieejām, bet no vecās muižas ēkas puses, kurai bijis daudz saimnieku, pielūzņojās. Vēl jau te daudz darba, lai visu sakoptu līdz galam, iznīkušo koku vietā iestādītu jaunus, uzbūvētu arī ažuirus tiltiņus līdz interesantākajām salām. Bet darbs ir iekustināts. Kolhoza melioratoru brigādes mehanizētais posms, kurā ir trīs buldozeri un daudz pieredzējušais vienkausa ekskavators, dūņas jau izsmēluši no trim dažāda lieluma dīķiem. Līdz ar to parks atdzimst, nokrata laika sārņus un mostas jaunai dzīvei.

Parkā, tuvojoties muižas ēkai, ir pacēlumi, kas pie Feimankas krasta un lielā dīķu grupā veido nelielas kraujas. No aizsalušās upes ledus pie tām paveras skaists skats uz ēku, kaut gan tā vēl izskatās veca un savārgusi. Ja nu te upes ielokā novietotu pāris laivas, ar ko pavizināties, arī vasarā varētu priecāties par ainavu.

Tas nebūt nav aiz kalniem. Muižas ēkas rekonstrukcija oficiāli iekļauta agrofirma celtnieku darba plānos. Atjaunotajos parka dīķos atkal būs ūdens, tas lēni cirkulēs pa kanālu sistēmu. Tiks atjaunots arī senais aizsprosts, kas tagad sagruvušā stāvoklī, lai nelietu ūdenim noplūst meliorācijas sistēmā, kas ir zemāk par parka līmeni.

Vīri, kuri šo ziemu veltījuši parka dīķu sakopšanai, par savu darbu teic, ka tas ir grūts. Lai arī ledus notur divus smagos buldozerus, novietotus līdzās, bet ja kāds iestiegt, tad izvilkt var vienīgi, sajūdot pārējos divus spēkavīrus. Arī ekskavatoristam Adamam Ribulim, kurš jaunības gados piedalījās Lubāna nosusināšanā, jāprot veikli rīkoties starp kokiem. Attēlos: ekskavatora E-303 B vadītājs A. Ribulis, buldozeristi Jānis Vanags, Vladimirs Bulovs un Jānis Pastars.

Kāda gādība — tādi sivēni

Pateikt, kad cūka atnesīsies — nav grūti — tēsmenis ir stipri uzbriedis, kļūst sarkans, nostiepjas uz leju, patī paliek nemierīga, bieži apgulstas un atkal ceļas augšā, acīmredzamākas un biežākas ir pirmsdzemdību spazmas. Tā ir droša pazīme, ka drīz būs sivēni. Saņemšanai viss sagatavots laikus — šķēres, jods, diegi, dvieļi. Sprostā ienesu un zem apsīdies lampa nolieku kastī ar mīkstiem pakaišiem, bet līdzās — trauku ar siltu ūdeni.

Kad parādās pirmais sivēns, tam vispirms notīru no gļotām šņukuriņu — degunu un muti, lai būtu vieglāk elpot. Tad četru piecu centimetru attālumā no vēderiņa nogriežu nabas saiti, galu dezinficēju ar joda šķīdumu. Tas vajadzīgs tamdēļ, lai nabas kanālā neiekļūtu slimības rosiņš mikrobi, bet lai tiem pilnībā aizšķērsotu ceļu, pirms nogriešanas nāb stingri nosieņu ar diegu. Gadās, ka steigā piemirstas vai arī nav laika nosaitēt — tad nabas saiti

stingri aizspiežu ar pirkstiem pēc nogriešanas un paturu tik ilgi, kamēr asiņošana apstājas. Tad sivēnu labi noslauku ar dvieļi un nolieku kastē zem siltajiem infrasarkanās lampas stariem.

Saņemot jaunpiedzimušos sivēnus, nokniebju tiem ilknīšus un astītes. Ja to neizdarīt, tad zīžot sivēni var savainot mātes pupu, tā sāks uztraukties, būs nemierīga. Lielā cūkopības kompleksā astes sivēniem nav vajadzīgas, tikai traucē, bieži vien viens otram tās sāk graužt.

Šādi procedūrai pakļauti visi tikko dzimušie sivēni. Pateļ apmēram pusotra vai divas stundas, kad metiens ir saņemts. Tūlīt pat jāsavēd kārtībā būris, kurā cūka atnesās, jāiztīra un jāizvāc placenta, lai cūka to nevarētu apēst. Ja tas notiek, tad dzīvniekam rodas vēlēšanās apēst arī pašai savus sivēnus. Tādi gadījumi nereti vērojami mazajās fermās. Zinātnieki šo parādību izskaidro ar hronisku olbaltumvielu badu, ko vaislas

cūkas izjūt grūsnības laikā un pēc atnešanās, kad tās zīda sivēnus, kas ļoti stipri saasinās piena intensīvas izdalīšanas laikā.

Tiktīdz metiens ir saņemts un novietots kastēs zem lampas, nezaudējot ne minūti laika, ar siltu ūdeni apmazgāju tēsmeni, pirmās piena strūkļas noslaucu uz grīdas un laižu zīst sivēnus. Tos, kuri piedzima pirmie, ir lielāki un spēcīgāki, novietoju pie pakalējiem pupiņiem, bet pēdējos — vārgākos, pie priekšējiem. Paši pientīgākie ir priekšējie. Pirmajā dekādē pēc atnešanās sivēni no pirmajiem pupiņiem (pirmā, otrā un trešā pāra) saņem līdz 800 gramiem piena, no vidējiem (ceturta un piektā pāra) — ap 600, bet no pēdējiem — tikai 200 gramus. Tas viss nebūt nav mana izdoma, šos rezultātus guvuši zinātnieki, izdarot daudzus izmēģinājumus un pārbaudes. Operatoram, kas strādā fermā, prasmīgi jāmaks sivēnus izvietot pie zīdītājas, jo tam būs liela nozīme vēlāk,

lai izlīdzinātos metiens pēc sivēnu attīstības, tajā nebūtu augšanā atpalikušu un vārgu. Ļoti svarīgi, lai sivēni pēc iespējas ātrāk pierod pie «saviem» pupiņiem. Tiesa, gadās, ka lielākie cenšas atņemt vājākiem pientīgākos, tūn tos prom, to nedrīkst pieļaut, un dzīdīt atjaunoju vajadzīgo kārtību.

Taisnība uzvar. Savvaļas cūkām sivēni paši izraugās, kuras pupas zīst, spēcīgākie sagrābj pientīgākos, bet pēdējiem tiek, kas palicis pāri. Pēc kāda laika, kad cūkām piena kļūst mazāk, spēcīgākie sivēni atņem saviem brāļiem un māsām arī pakalējos. Tāds, kā mēdz teikt, ir džungļu likums, izdzīvo spēcīgākie. Taču mums šis likums nepavisam nav vajadzīgs, tāpēc tad arī pati izlemju, kuram no sivēniem pienākas kāda vieta pie «barības galdā». Nav jābaidās, ka spēcīgākie novājš, būdami pie pakalējiem pupiņiem. Nekas tamīdzīgs nenotiek — piena atdevē daudzējādā ziņā atkarīga arī no enerģijas, ar kādu sivēni zīst. Stiprākie pietiekami daudz barības var uzņemt arī «otrās šķiras» viefās, toties vājākie, tikuši pie labākas izdevības, ātri atkopjas.

Mēneša laikā viena metiena sivēni

jau visi ir vienādi attīstījušies un spēcīgi.

Sivēni piedzimst ar nepilnīgi attīstītu barības pārstrādes traktu un ļoti mazu vēderiņu. Ja tie kaut dažas stundas pēc piedzimšanas nedabū pirmpienu, aiziet bojā. Te galvenais nav tikai šī piena augstā barības vērtība un enerģijas piesātinātība, bet arī tas, ka šis piens satur sausuvielas, olbaltumvielas, taukus, ogļūdeņražus, vitamīnus un minerālvielas. Pirmpiens veicina kuņģa un zarnu trakta atbrīvošanos no pirmdzimtā kala, normalizē visu orgānu un šūnu darbību, veic arī tādu funkciju, kā jaunā, vājā organisma aizsardzība pret dažādām infekcijas slimībām. Jaunpiedzimušā sivēna asinīs nav tādas olbaltumvielu informācijas, kā gamma globulīns, kas organismu aizsargā no slimības rosiņošu un izraisītu mikrobu iekļūšanas. No visa teiktā var izsecināt: jo agrāk sivēns tiek pie pirmpiena, jo ātrāk viņa organismā nonāk gamma globulīns un spēj tā uzņemt vairāk, tādējādi šie dzīvnieki ir noturīgāki pret dažādām infekcijām, no kurām visvairāk cieš kuņģis un elpošanas ceļi.

Anna KARACANA,
Grodņas apgabals

PIEDĀVĀ BIBLIOTĒKA

Grāmatā «No Daugavas līdz Vjatkai», ko laidusi klajā izdevniecība «Avois», stāstīts par Kirovas apgabala un mūsu republikas daudzpusīgajiem sakariem, kas izveidojušies vēstures gaitā. Autori iepazīstina ar šo interesantu un savdabīgo novadu, cilvēkiem, pilsētu, ko kara gados dēvēja par Latvijas PSR galvaspilsētu.

Visā mūsu zemē notiekošo pārmaiņu procesus teātri cenšas ietvert krājumā «Teātris un dzīve» autori 31. laidienā. Te E. Smilga simtgadei izgaismo kā tautas teātru tagadnes paudzi. Portretēti R. Zagorskis, R. Ancāns, N. Neznamova, R. Plēpis, D. Eversa, nodalījums par teātri citās republikās lasām par E. Nekrošus metaforisko teātri.

Krājumā «Tautas dziesmu vēsture» ievietotas pazīstamas melodijas ar tekstiem bez pavadijuma, paredzēts muzikālās audzināšanas stundām skolās, kā arī ārpusklasses nodarbībām, arī latviešu valodas un vēstures stundām.

Inges Flēmingas grāmatā «Zidaina attīstība un attīstības traucējumi» uzsverts, ka prognoze atkarīga no agras diagnostikas, sīki apskatīta gūžas locītavas funkcija un traucējumi, slimo bērnu kopšana.

Māras Svītes jaunās

grāmatas «Tikai vienu vīzušu zvaigzni...» galvenā varone Alma Loita, jūdzamās vientuļa, nesaprasta un nevajadzīga, atceras revolūcijas gadus Rīgā, kad dzīvei saturu un jēgu piešķirta jaunie ideāli, kad lielajai brīvībai un taisnībai pilij durvis bija vaļā, tomēr laudis vēl mīnās pie sliekšņa, kamēr pilsētu okupēja Vācijas keizara Vilhelma II karaspēks un šīs durvis tika aizcirstas.

Trīs romāni apkopoti Alberta Bela grāmatā «Cilvēki laivās». Līdzās publicējot «Sītienu ar teļādu» un «Bezmiegu», autora nolūks bijis pretstatīt pilsētu un laukus. Galvenā šo darbu ideja — lielu pārbaudījumu brīžos jāizmirst savstarpējās ķildas un interešu pretīšķības.

Pazīstamā latviešu padomju prozaiķa Egila Lukjaska jaunajā romānā «Atnāc un paņem» galvenais varonis Niks Kristons tēlots sarežģītā dzīves posmā — pēc vidusskolas beigšanas, kad jāizšķiras par turpmāko ceļu.

«Ugunsgrāmatas» autori J. Lapsa, N. Kokorevičs, L. Vāczenieks stāsta par padomju un partijas darbinieku, čekistu Longinu Avdjukeviču, kurš visu dzīvi veltīja savai Latvijai.

Par Ježupu Laganovski viņa novada ļaudis

zina daudz, iecienījuši vienkāršos sacerējumus par Kārsavas puses un citiem cilvēkiem. Vēl jo interesantāk būs izlasīt viņa grāmatu «Pasaules atklāsmes», kas veltīta šim novadam un arī visai Latgalei, kad autora paša vairs nav starpmums.

Krājumā «Kamenes» apkopotas latviešu epigramas, ievietoti J. Alunāna, J. Raiņa, R. Blaumaņa, A. Uptiņa, J. Sudrabkalna, A. Skalbes, I. Ziedoņa un citu darbi. Grāmatā ilustrēta.

Jaunās paaudzes dramaturgu L. Stūmbres, J. Jurkāna, H. Pukša, A. Zeibota, U. Segliņa, D. Grinvalda lugas, kas apkopotas krājumā «Virtuss», atspoguļo viņu attieksmi pret būtiskām mūsu ikdienas parādībām, pagātnes vērtībām un ideāliem, viņi asi vērsās pret pagātnes palielām, kuras traucē.

Georgia Mintauts «Naktsviļņu mūzika» ir pasakas par zvaigznājiem, kuru varoņus vieno uzticība izvēlētajam mērķim, pienākumam, draudzībai un mīlestībai. Dažas no tām veltītas žanra klasiķiem Selmai Lagerlēvai un Kārlim Skalbem.

Romāns «Rīteņi» ir sociāli asāks amerikāņu rakstnieka Artūra Heilija (dz. 1920. gadā) darbs, kurā spriegi attēlota dzīve un dar-

bošanās autopilsētā Detroitā visos iedzīvotāju slāņos no Lielā Trijnieka līdz konveijeru

strādniekiem, skartas aktuālākās ASV problēmas no rasu naida, bezdarba līdz mafijas patvaļai.

Sērija «Klasiskā bibliotēka» iznākusi L. Feihtvangeras grāmatā «Dēli», kurā ievērojams vācu rakstnieks

(1884. — 1948.) turpina romānā «Jūdu karš» aizsāktu stāstu par jūdu vēsturnieku un rakstnieku Jozefu Flāviju.

Notēlojot mūsu ēras pirmo ģadsimtu, autors spilgti atsedzis arī mūsdienās tik aktuālo kosmopolitisma un nacionālo jūtu pretrunu.

Pazīstamā peruiešu rakstnieka Mario Nargasas Ljosas (dz. 1936. gadā)

romāns «Kapteinis Panteleons un Sieviešu Labo Pakalpojumu Rota» ir viens no viņa labākajiem un ierindošanas pasaules sociālās satīras literatūras šedevru vidū.

Autora scēniski veidots vērtējums vijas ap birokrātiskām pavēlēm, ziņojumiem un pārskatiem, kā arī radiorunu un avīžu tekstiem,

ļaudams vaļu groteskiem smiekliem.

L. VUCĀNE, Riebiņu bibliotēkas bibliotekāre.

Pa taku

Meža taka cilpu cilpām biežnā ved, tikai zaķis, saimnieks, zina, bet ne gājējs reits, kur tai sākums, kur būs gals. Laukā vēji, laukā sals, mežā silti garausim. Paslēpies zem egles zara, vasariņu gaida. Labāk tālu neiesim, labāk ļausim mieru tam. Zaķim zaķa dvēselīte zaķpastalās kritīs, bailēs drebos sirsniņa aši, aši siltis.

Vai tu redzi? Brīnums taču: eglē sārti ābolīši! Zaļos žaros, sniega kumškos — vai nav salā nosaluši? Zariņš nomet sniega pikū, uzspurdz gaisā visi visi. Tie tak bija čiekurēži, sarkankrūtīši, ak, blēži!

Antis Līčujānis.

Piesniegušā meža

Nikolaja Gorkina gravīra

SPORTS

Veterāni plūc laurus

Preiļu II vidusskolas šautuvē notika sacensības pēc veselības sporta programmas izpildīšanai ar MK šauteni, dalībnieki izpildīja vingrinājumu MS — 2: desmit reizes gulus. Komandu ieskaitē — divu vīriešu un vienas sievietes rezultāti.

Mūsu komanda startēja veiksmīgi, izcīnīja 272 punktus un ar šo pietika, lai iegūtu I vietu. Otrajā ar 266 punktiem palika stikla fabrikas, trešajā — 262 punktiem — biokīmiskās rūpnīcas šāvēji. Tālāk olimpiskajā sešinieķā vietas sadalīja SCO (229 punkti), Lauktehnikas rajona apvienība (220 punkti) un RARA (193 punkti).

Individuāli starp vīriešiem veiksmīgākais bija mūsu komandas dalībnieks Boleslavs Kivlenieks, kurš no 100 iespējamajiem savāca 96 punktus: astoņas lodes ieraidīja desmitniekā, divas — astotniekā. Otrajā vietā bija līvānietis Andris Vanags — 93 punkti, trešajā — LEBR komandas dalībnieks Romualds Vilčinskis — 91 punkts. Labi startēja arī mūsu komandas otrs dalībnieks Alberts Čeirāns — 88 punkti.

Sieviešu konkurencē ar punktu vienādu skaitu — 88 — labākās bija Emīlija Lazda no LSF un Tatjana Šebeko. Līvānietei bija vairāk trāpījumu desmitniekos, tāpēc viņai piešķirta I vieta. Trešo ieguva LEBR pārstāve Līvija Aizpura ar 87 punktiem. Redziet, cik blīvi rezultāti.

JĀNIS BELOUSOVS, agrofīrmās sporta metodikā

Ventilators

Mūžīgās jaunības pilsēta

— Dzīvodams tajos Riebiņos nezināsi, kur ir mūžīgās jaunības pilsēta, — viendien ieminējās draugs Pāvuls.

— Kā nu nezināšu — Dagestānas kalnos: tur jau visi nedzīvo mazāk par simtu gadiem. Nav nekāds brīnums, ka tur ir arī mūžīgās jaunības pilsēta. Tirs gaiss, neaug vīnogas un tabaka...

— Nu, re, kur notēmējis! Mūsu pašu Preiļi ir mūžīgās jaunības pilsēta...

— Gvelz vien tālāk! Atradis, Preiļi... Jāsmejas.

— Tūlīt tavs domāšanas aparāts sāks darboties citā virzienā. Ja te rūpētos par vecākiem cilvēkiem, kuriem pēc veikalu apstaigāšanas gribas atpūsties, tad Pionieru laukumā iekārtotu kādu soliņu, lai nav jābalstās pret paaugstinājumu pie kinoafīšām. Vai arī pilsētas saimnieki paredzētu, ka Raiņa bulvāri uz aptieku, slimnīcu un poliklīniku, uz rajona iestādēm doties gados vecāki cilvēki — katrā

ziņā ierīkotu ne vienu, bet daudzus skaistus soliņus. Nav. Nedomā arī par maziem bērniem — pie poliklīnikas gan uzstātais celiņš līdzās kāpnēm, lai varētu līdz bērnu konsultācijas durvīm tikt ar visiem ratiņiem, nebūtu mazulī jāsaldē, raujot laukā un nesot rokā, bet nevienam neienāk prātā atīrīt no sniega. Pa Leņina ielu uz parku, lai atpūstos, arī iet cilvēki, bet tāpat nav soliņu. Tātad, viss paredzēts zaļoksnējai un spēcīgai jaunatnei, kura nekad nav bijusi mazbērnu autiņos un nebūs arī vecīšu kārtās. Lūk, kur ir mūžīgās jaunības pilsēta!

NO NEPIESĀTINĀMIEM LĪDZ NEPIESKAITĀMIEM

Šogad līdz 14. februārim par parādīšanos uz ielām Preiļos un Riebiņos iereibušā un arī bieži vien nepieskaitāmā stāvoklī aizturēti un nomaksājuši soda naudas: līnu fabrikas strādnieki Imants Li-

pinskis, Leonīds Anifonovs, Rodions Mihailovs un Pjotrs Jakovļevs, celtnieki Nikolajs Reuts, Pāvels Jakovļevs un Jāzeps Kokorietis, cietes rūpnīcas atslēdznieks Anatolijs Satilovs un šīs pašas rūpnīcas

pārstāve Velta Vuškāne, kolhoza pārstāvji Edgars Verza un Ivans Ivanovs. L. Anifonovam nācās šķirties no pieciem desmitniekiem, pārējiem — no trim katram, viņu ziedojumu kopīgā summa ir ap diviem simtiem.

Šie lielākā vai mazākā mērā pieskaitāmi pie vienpatņiem — pa vienam nonāk konfliktā ar miliciju un sabiedrību. Tur, kur alkoholisms ielaidis dziļas saknes, sastopama arī «kolektīvā krišana grēkā» — piemēram, 10. februārī krietni vien sadzērušās darba vietā un darba laikā bija līnu fabrikas strādnieces Irēna Pudule, Lilija Graudiņa un Valentīna Slica. Tādā draudzīgā kolektīvā viņām būs jāstājas arī augstas tiesas priekšā — jāsniedz paskaidrojumi rajona izpildkomitejas komisijai.

Par sāta trūkumu nevar sūdzēties šīs pašas rūpnīcas strādniece Faina Anfimova — šogad viņa paguvusi jau divas reizes darbā ierasties stiprā reibumā. Kā jau sievietei, uzvedās diezgan rāmi. Toties cits «zaļā pūķa» draugs, apdullināts ar alkohola tvaikiem, Zinovijs Rudzāts gribēja ielauzties Baibu fermā, kad viņam lika šķēršļus — laida vaļā necenzētu vārdu firādes, kuru vērtību apliecina 30 rubļu soda naudas. Bet šoferim Aleksandram Tumašovam dzeršana iecertusi pamatīgu rōbu ne tikai budžetā, bet arī morālē — uz 36 mēnešiem nācās šķirties no transporta līdzekļu vadīšanas tiesībām.

BENEDIKTS KAULACIS.

JAUNAIS CEĻŠ

Laikraksts «Jaunais ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās. Fotosalikums.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Krasnij Oktjabrj». Telefoni — redaktoram 56652. Nodaļu vadītājiem — 56732.

Met. Pasūt. 1220 1431

Iespēsts Latvijās PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespiedloksne.

Redaktors A. RANCĀNS